

2) спори за зверненням суб'єкта владних повноважень у випадках, коли право звернення до суду для вирішення публічно-правового спору надано такому суб'єкту законом.

Зміст п. 7 ч. 1 ст. 3 КАС України свідчить про те, що в цій нормі права закріплені керівні та підпорядковані їм категорії суб'єктів владних повноважень - орган державної влади чи орган місцевого самоврядування та їхня посадова чи службова особа. Наприклад, ст. 213 Кодексу України про адміністративні правопорушення до повноважень адміністративних комісій при виконавчих комітетах сільських, селищних, міських рад, виконавчих комітетів сільських, селищних, міських рад відносить можливість розглядати справи про адміністративні правопорушення [3].

Отже, суди мають застосовувати широкий підхід до визначення права суб'єкта владних повноважень до адміністративного суду із позовом. Таким чином, Конституція України закріплює гарантії того, що будь-які юридичні спори, а також інші справи (в яких не існує юридичного спору, але це визначено законом) повинні вирішуватися виключно судом, який забезпечуючи здійснюючи правосуддя, не може ухилятися від виконання цієї основної конституційної функції.

Література

1. Конституція України від 28 чер. 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80#Text>.

2. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 лип. 2005 р. № 2747 IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80#Text>.

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 29 лис. 2020 р. № 943-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>.

УДК 342(043.2)

Івашковський Р.І., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СУБ'ЄКТИВНА СТОРОНА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОСТУПКУ, ЯК СКЛADOVA АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ У ВИГЛЯДІ САМОВІЛЬНОГО ЗАЛИШЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ АБО МІСЦЯ СЛУЖБИ

Суб'єктивна сторона самовільного залишення військової частини або місця служби військовослужбовцем характеризується певними особливостями, зумовленими тим, що проступок, передбачений ст. 172-11 Кодексу України про адміністративні правопорушення, є з формальним складом та спеціальним суб'єктом [1].

Слід зазначити, що на практиці неоднозначно вирішується питання

про те, з якою формою вини може бути вчинене самовільне залишення військової частини або місця служби, який вид умислу чи необережності характерний для цього правопорушення, які ознаки входять у зміст вини. Розглядаючи адміністративні протоколи, суди нерідко ухиляються від встановлення форми вини і залишають нез'ясованим питання про те, чи умисно, чи з необережності вчинено правопорушення, передбаченого ст. 172-11 Кодексу України про адміністративні правопорушення, хоча правильне встановлення суб'єктивної сторони самовільного залишення військової частини або місця служби має вирішальне значення для забезпечення законності та для недопущення в майбутньому в призмi справедливості [2].

Суб'єктивна сторона правопорушення – це ті внутрішні процеси, що відбуваються у психіці особи під час вчиненого нею протиправного діяння і його негативних наслідків, а саме — вина, мотив, мета правопорушення.

Вольовий елемент мети в разі вчинення правопорушення з формальним складом полягає в бажанні особи самовільно залишити військову частину або місце служби чи не з'явитися вчасно без поважних причин на службу, однак близько в 90% особи, які залишають військову частину мають на меті покинути територію свідомо, а інші із необережності. Нез'явлення вчасно без поважних причин на службу може бути вчинене як із прямою метою, так і з необережності.

Слід зазначити, що у більшості випадків особа має на меті покинути військову частину свідомо або у випадку нез'явлення вчасно без поважних причин на службу винний порушує правила, що встановлюють порядок перебування військовослужбовців на службі, закріплений Конституцією України, Законом України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу» та іншими нормативними документами [3].

Вказані нормативні акти, відповідні накази та інструкції визначають порядок розміщення військовослужбовців, їх переміщення, надання і повернення із звільнення, з відпусток, порядок перебування на лікуванні та повернення з лікувальних закладів, прибуття з відряджень, призначення, переведення, що для кожного свідомого військовослужбовця завжди визначені підстави та термін його законного перебування поза розташуванням частини чи місця служби.

Суб'єктом адміністративного правопорушення визнається особа, яка вчинила суспільно небезпечне діяння і здатне нести адміністративну відповідальність.

Насамперед необхідно розмежувати види військової служби, для того щоб надалі виділити суб'єкти, а саме:

- строкова військова служба;
- військова служба за призовом під час мобілізації, на особливий період;
- військова служба за контрактом осіб рядового складу;

– військова служба за контрактом осіб сержантського і старшинського складу;

– військова служба (навчання) курсантів вищих військових навчальних закладів, а також вищих навчальних закладів, які мають у своєму складі військові інститути, факультети військової підготовки, кафедри військової підготовки, відділення військової підготовки (далі - вищі військові навчальні заклади та військові навчальні підрозділи вищих навчальних закладів);

– військова служба за контрактом осіб офіцерського складу;

– військова служба за призовом осіб офіцерського складу [4].

Відповідно до ст. 15 КУпАП свідчить про широке коло суб'єктів, які можуть бути притягнені до адміністративної відповідальності, вказане повною мірою стосується військовослужбовців.

Підсумовуючи зазначене, найголовніше запобігти притягненню до кримінальної відповідальності неналежних осіб, сприяти, в кінцевому результаті, зміцненню законності і правопорядку в нашому суспільстві, посилює оборонну здатність української держави.

Література

1. Конституція України від 28 чер. 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12>.

2. Про оборону України: Закон України від 06 груд. 1991 р. № 1932-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12>.

3. Про Збройні Сили України: Закон України від 06 груд. 1991 р. № 1934-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1934-12>.

4. Про військовий обов'язок і військову службу: Закон України від 25 бер. 1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12>.

УДК 342(043.2)

Ігнатенко В.В., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРОЦЕС І АДМІНІСТРАТИВНА ПРОЦЕДУРА: СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ

На даний час в адміністративно-правовій літературі відсутня єдність доктринального розуміння понять адміністративного процесу і адміністративної процедури. Висвітлюються різні точки зору щодо визначення поняття, суті та змісту адміністративного процесу, його структури, сутності та видів адміністративних проваджень, а також і адміністративно-процесуальної процедури. Ряд авторів у свій час висловлювали думку щодо вузького, переважно юрисдикційного розуміння адміністративного процесу [1, с. 38]. Ця точка зору носила